

Anul: 2019

Cod RAN: 179132.58

Perioade: Protoistorie, Evul Mediu, Perioada modernă

Epoci: La Tène, Perioada modernă, Epoca medievală timpurie, Epoca medievală târzie

Tipuri sit: descoperire funerară

Categorii sit: Domestic

Autori: Paul Damian, Emil Dumitrașcu, Sorin Oanță-Marghitu

Instituții: Muzeul Național de Istorie a României, Muzeul Național de Istorie a României, Muzeul Național de Istorie a României

Raport

Delimitat între Lacul Grivița (la nord), Str. Neajlovului (sud), Str. Elocinței (vest) și Cimitirul Dămăroaia (est) (Ignat et al. 2015, 105), situl de la Dămăroaia a fost cercetat, intermitent, începând din anii 1930, până în anii 2000. Cercetările arheologice au pus în evidență descoperiri din diferite perioade și epoci istorice: epoca bronzului, Hallstatt, a doua epocă a fierului, epoca romană, secolele VI-VII, secolele IX-XI, evul mediu târziu (Moisil 1932; Rosetti 1934; 1935; Morintz și Rosetti 1959, 33, pl. XXXIII/6; Turcu 1972; Ignat et al. 2015, 105; Gavrila 2016). În relație strânsă cu terenul care constituie obiectul acestui raport sunt rezultatele săpăturilor din Alea Scroviștei nr. 86 desfășurate în anul 2007 (Plan 1). Pe acest teren, aflat imediat la est, un colectiv de arheologi de la Muzeul Național de Istorie al României a surprins un cuptor aparținând perioadei medievale timpurii (secolele VI-VII) (Mănucu-Adameșteanu et al. 2008, 78).

Săpăturile arheologice preventive desfășurate în perioada 1-10 aprilie 2019 în punctul Alea Scroviștea nr. 92-96 completează imaginea de ansamblu a sitului de la Dămăroaia (Plan 1). Situat pe latura de vest a unei „peninsule” de pe malul sud-estic al Lacului Grivița (de fapt, un meandru al Colentinei), terenul cercetat are o formă dreptunghiulară (100 x 20 m), cu laturile lungi paralele cu malul lacului. Este marcat longitudinal de un prag care definește o cădere bruscă de nivel către malul lacului de cca 1 m. În lipsa unei basculante, am fost obligați să adoptăm o metodă de excavare mecanică în fâșii, alternativ în diferite zone ale terenului, pământul fiind depus succesiv în spațiile în care am finalizat cercetarea complexelor. În prima parte a cercetării am efectuat un șir de 4 secțiuni arheologice (S1-S4) perpendiculare pe malul lacului pentru a identifica eventualele complexe dar și pentru a obține date stratigrafice relevante. În urma identificării primelor complexe arheologice (Cx 1-3, G, Cx 7-8), am luat decizia de a completa secțiunile săpate cu suprafețe (S5-S8) care să acopere întreaga parte de vest a terenului, fiind astfel descoperite și alte complexe (Cx 4-5). Partea de E a terenului a fost investigată efectuând 5 secțiuni arheologice (S9-13), paralele, orientate N-S, distribuite uniform pe întreg perimetrul.

În cazul săpăturilor din punctul Alea Scroviștea nr. 92-96 nu se poate vorbi despre o stratigrafie generală, unitară pe întreaga suprafață a terenului. Există o diferență între partea de V (mai joasă) a terenului și cea de E. Așa cum au relevat secțiunile S1-S4 și suprafețele S5-S8, zona de vest a fost nivelată la un moment dat până la nivelul depunerii naturale de culoare alb-gălbui ce conținea mulți carbonați. Mai mult decât atât, așa cum a relevat profilul de SV al S13, marginea terasei se afla la o distanță considerabilă spre E de căderea bruscă de pantă vizibilă în teren. Depunerea alb-gălbui în care se adânceau gropile Cx 1-5 era suprapusă de un strat ce conținea deșeuri databile în perioada post-socialistă (peturi, diverse recipiente din plastic, resturi textile). Acțiunea de nivelare a afectat o amenajare (probabil din perioada comunistă), mai precis un șir de trei gropi de fundație din ciment pentru implantarea unor stâlpi din țevă de metal (Cx 2-3, G), în preajma uneia dintre ele fiind descoperită o monedă de 5 mărci vest-germane emisă în 1975. În schimb, în secțiunile săpate în partea de E a terenului am surprins aceeași succesiune stratigrafică: (1) o depunere alb-gălbui, omogenă, siltică, grad de compactare scăzut, slab saturată; (2) aceasta este suprapusă de

o depunere de argilă de culoare galben-castanie, compactă, omogenă, permeabilă, ce conține foarte puțini carbonați; (3) la rândul ei, este suprapusă de un strat (având grosimea de 0,30-0,50 m) de culoare cenușie, uneori cu o tentă brună, omogen, compact, grad de saturație mic, fără urme arheologice. Pe alocuri, în special în zona câtorva complexe, în partea superioară a acestei depuneri exista un strat de culoare brun-cenușiu, omogen, ce conținea mici fragmente de cărbune și chirpici; (4) strat de culoare cenușie cu tente castanii, pe alocuri nivelat sau, din contră, în anumite zone „completat” cu lentile de argilă galbenă sau de sediment negru-cenușiu (în unele porțiuni cu tente brune), omogen, compact, saturat; conținea puține materiale amestecate (bucăți de cărămidă, pietre, fragmente ceramice moderne). Grosime variabilă, cuprinsă între 0,30-0,50 m; (5) strat relativ omogen, de culoare gălbuie, puțin compact, saturat. Acest nivel reprezintă o depunere contemporană, de dată recentă, scopul acesteia fiind nivelarea terenului.

Au fost cercetate 15 complexe arheologice, distribuite pe întreaga suprafață a terenului investigat (Plan 2). Săpăturile arheologice efectuate pe acest teren au relevat doar elemente ale unei „arhitecturi” subterane (mai precis gropi, câteva aparținând unor construcții adâncite cu cuptoare amenajate în perete). Intervențiile din perioada contemporană au distrus părțile superioare ale gropilor, astfel că nu avem imaginea reală a dimensiunii lor. De asemenea, lipsa nivelului original de săpare a gropilor determină în câteva cazuri o încadrare cronologică rezervată.

Urmele materiale aparțin celei de a doua epoci a fierului (trei gropi și un cuptor cu groapă de acces), evului mediu timpuriu – secolul VI p.Chr. (o construcție adâncită cu cuptor), evul mediu târziu (două gropi: una de mari dimensiuni și o parte din groapa unei posibile construcții adâncite; ambele complexe pot fi datate, probabil, în secolul al XVIII-lea), trecutul recent și apropiat (trei gropi de implantare a stâlpilor din țevă metalică, un șanț). O groapă (Cx 13) (probabil bordei) poate fi încadrată, cu rezerve (ținând seama de numărul mic de fragmente ceramice descoperite, dar și de indiciile mare de fragmentare), în a doua epocă a fierului. De asemenea, două vetre (aparținând, probabil, unor cuptoare) nu au putut fi încadrate cronologic, ele fiind distruse de groapa medievală Cx 10. Foarte probabil, pe baza materialului ceramic antrenat în umplutura gropii medievale, acestea se pot data fie în a doua epocă a fierului, fie în secolele VI-VII.

Informații suplimentare online

[Raportul 6329 din cronică.cimec.ro](http://raportul6329.din.cronica.cimec.ro)

[Localizare pe hartă, folosind Mapserver Cimec.ro](http://localizare.pe.harta.folosind.Mapserver.Cimec.ro)
